

I la colla de les mofetes

Era la primera setmana de classe. Estrenàvem el primer curs de l'ESO i tots vagàvem per l'institut com ànimes en pena, perduts i despistats!!! Ja no érem els GRANS de l'escola; ara érem els «tanoques», els «nans» o els «pallussos» de primer, depenent de la benevolència de qui ens estigués observant.

I no era solament perquè els grans anessin de *guais*, que hi anaven; també tenien una mica de raó, perquè nosaltres no sabíem on era la biblioteca, i quan arribàvem a la cantina per comprar l'esmorzar, una barriera infranquejable de masses corpòries grans com un armari de tres cossos ens barrava el pas fins que sonava el timbre d'entrar a classe. Encara que ens miréssim l'horari de dalt a baix i d'esquerra a dreta tres-centes vegades al dia, mai no encertàvem l'aula que

ens tocava i, si per una estranya casualitat endevinàvem l'aula, aleshores dúiem els llibres equivocats.

Cent vint peus aproximadament, dos per cada alumne de primer, pujaven i baixaven escales a la desesperada a cada toc de timbre. Els de tercer, experts en el tema, ens miraven com si realment fóssim escaransits de cervell, o com qui es mira una costella de porc caducada, i no van trigar ni dos dies a batejar-nos com «La promoció de la fugida d'Egipte». No sé què volien dir exactament, perquè ni jo ni cap dels meus companys no enteníem la paraula *promoció*, ni sabíem a quina fugida d'Egipte es referien. Però com que ja els començàvem a conèixer, i sabíem que anaven forts, segur que allò no era res de bo.

El primer dia de classe ja ens van començar a marejar amb una pila de normes noves, totalment diferents de les de l'escola de tota la vida. La de català, que semblava que cada matí s'empassés una escombra per esmorzar, volia que utilitzéssim fulls quadriculats amb dos forats per prendre apunts, encara que el primer dia que ens va donar apunts tothom es va

quedar amb el full quadriculat net i polit al davant. Era del tot impossible escoltar el que deia la professora i escriure alhora! Allò dels apunts era un altre dels molts misteris que amagava el temut institut.

El professor de castellà, que semblava una mica més simpàtic, res de l'altre món, volia que només utilitzéssim el llibre; la d'anglès, que més que dir paraules i frases en anglès les cridava com si fos un sioux a l'atac, preferia fulls blancs i amb quatre forats, i el de socials tenia la paranoia que només ens recolliria els deures si els fèiem en una llibreta. Ostres, noi, quin cacau! A tot això, s'ajuntava el nou instrumental per a la classe de tecnologia i allò de l'educació física. Bé, i amb això de l'educació física, que encara no us he dit perquè no he tingut temps, però que ara de seguida us explicaré, va començar aquesta història.

Va ser el segon dia de curs quan vam conèixer el «Power Man». Bé, això dels motius i noms estranys amb què els alumnes grans coneixien els mestres va ser una de les primeres coses que vam aprendre. Un ha d'estar al corrent d'aquests petits detalls si no vol

quedar com un autèntic i absolut babau davant de tot l'institut. Hi ha coses que et marquen des del primer dia i que s'arrosseguen com la cadena d'un fantasma tota l'eternitat.

Això de «Power Man», es veu que li havien posat les noies de quart, perquè en Jordi Masquefa és un noi bastant jove, molt musculós i, pel que diuen les enteses, està més bo que un formatge. Però tot el que té de formatge, vaja, de bona presència, també ho té de «gracioset» i d'inflexible amb les normes, com vam comprovar ben aviat. Perquè sí, a educació física també hi havia normes. En aquest cas, no es tractava del nombre de forats dels fulls o de si havien de ser blancs o quadriculats. Les normes d'en Jordi Masquefa, àlies «Power Man», es referien a qüestions diguem-ne d'higiene pública. En efecte, des del primer dia, el professor d'EF, per abreujar, ens ho va deixar ben clar: havíem de dur una bossa d'esport amb l'equip, una muda completa i sabó i tovallola. Perquè, ens va dir, era del tot imprescindible dutxar-se després de la classe, tant si feia sol com si plovia, que això no hi tenia res a veure, ja que els vestidors, per sort, eren coberts i no es trobaven a l'aire lliure.

Si no ens dutxàvem... ai!..., sembla com si l'estigués sentint:

—...i qui no es dutxi passarà automàticament a formar part de la colla de les mofetes de primer!

Aquí els més espavilats van riure l'acudit i la resta s'ho van apuntar tot a l'agenda sense deixar-se ni una coma. Ens havia agafat una «agenditis» de l'alçada d'un campanar. Jo somniava cada nit en la meva agenda; només us dic això.

—...i, a més, perdrà punts d'actitud i això repercutirà en la nota.

Es va sentir un xiuxiueig i alguna exclamació de veritable temor.

—Ah! —va dir per acabar—. I el que us acabo de dir ja val per a la propera classe, la de dijous. O sigui que ja ho sabeu: no hi ha excusa que valgui!

I va desaparèixer del gimnàs, deixant darrere seu un reguerol de veus, exclamacions i queixes.

I va arribar el dijous fatídic. Dimecres al vespre, després de fer els deures —cada professor ens en posava una carretada, com si només existís ell o ella i la

seva assignatura—, vaig aprendre'm de memòria l'horari de l'endemà. No volia tornar a «fer el pena» davant dels alumnes més grans. En veure que a les dotze teníem gimnàstica, m'ho vaig preparar tot curosament: l'equip, les mudes, el sabó, la tovallola... No, no em deixava res. A mi que no em vinguessin amb allò de les mofetes i dels punts d'actitud. Jo era un alumne preparat per fer el gran salt cap a l'ESO, un alumne amb cert grau d'autonomia, que era una paraula nova que havia après aquella setmana. I un alumne totalment despistat, totxo i babau! Amb les presses de cada dia per no perdre l'autobús, el que vaig perdre va ser el cap, i el meu preparadíssim equip de gimnàstica es va quedar on era, és a dir, al terra de la meva habitació, flamant i brillant i esperant l'estrena.

—I ara què? —em vaig preguntar a les onze, abans de sortir al pati i just en el moment que acabàvem la classe i el nostre tutor ens recordava que a les dotze hi havia educació física i que fèssim el favor d'anar tots cap al gimnàs i no al laboratori de química.

Vaig posar les neurones a cent. Encara que vivia prop de l'institut, al poble mateix, el pare i la mare

treballaven a Barcelona i jo, com que em quedava a dinar al centre, no tenia claus de casa.

Però l'àvia, vaig pensar tot fent una expressió de triomf, sí que en tenia, de claus, per si mai passava

res. I ara acabava de passar una cosa i grossa! Vaig decidir trucar a casa l'àvia, tot i saber que sordejavia i que la cosa podia anar per llarg. I tot just ho acabava de decidir que ja em vaig trobar amb el primer inconvenient: no duia mòbil.

Estaven superprohibits, a l'institut. Sortint-me fum del cap de tant pensar, em vaig dirigir a secreta-

ria, on hi havia un telèfon que podíem utilitzar en casos d'emergència. No era el meu dia: de casos d'emergència, n'hi havia uns cinquanta fent cua, tots de primer i amb cara d'haver-se deixat l'equip de gimnàstica. Vaig esperar el meu torn, tot mossegant-me les ungles de pura impaciència. Quan finalment em va tocar el torn, plaf!, va sonar el timbre d'entrada a classe.

I una de les moltes normes de l'institut és aquella de no arribar ni un minut tard a classe després del pati, encara que es declari una guerra nuclear i es faci una evacuació massiva de la població.

La iaia s'hi acabava de posar; el timbre encara sonava, molestant. Jo no sabia què fer. Era un moment crucial en la meva jove història d'estudiant de l'ESO. El deure em cridava. Les mofetes se'm dibuixaven al cap, fent una ganyota de felicitat per tenir un altre individu a la seva colla.

Vaig deixar la iaia amb la paraula a la boca i me'n vaig anar a classe, retut, atemorit i enfadat amb mi mateix.

Com podia ser tan tros de ruc?

Bé, així va començar la cosa. I ara no recordo si us ho he dit: em dic Adrià, tinc dotze anys i faig primer d'ESO a l'institut del meu poble.

Ah!, i soc membre actiu de la colla de les mofetes.